

[Alice Faber]

hed om sammenhængen mellem producent, grossist, detailhandler og konsulent.

Gødningsindustrien er også et markedsområde, hvor der har været stor udvikling. Også her er det vigtigt, at forbrugeren kender priserne og kan gennemskue dem i forhold til bonusordninger, som kan være særdeles udviklede. Men her er det igen de rige virksomheder, først og fremmest DLG, der får mest. Det er i disse brancher svært for nye at komme ind på markedet. Den beskyttelse af firmaernes monopollignende status, som ministerens tilbagekaldelse af rapporterne er udtryk for, passer ikke særlig godt med, at regeringen appellerer til folk om at starte for sig selv med selvstændig virksomhed. Der tales med to tunger med denne tilbageholdelse af rapporterne.

Vi forlanger fuld offentlighed, først og fremmest for at forbrugerne kan få indsigt i, hvilke priser der skal betales, og hermed også alt, hvad der er indbefattet i priserne i form af rabatter osv., men også for at støtte, at der kommer flere små virksomheder og dermed også flere job.

Larsen-Ledet (RV):

Med baggrund i den praksis, som siden monopollovens vedtagelse i 1955 har udviklet sig inden for monopolkontrollen, er det fuldt forståeligt og helt i overensstemmelse med lovgrundlaget, at monopoltilsynet har gennemført de to undersøgelser, som findes i de to rapporter, der er emnet for denne forespørgsel.

Når der har stået så megen blæst om disse rapporter, skyldes det nok umiddelbart, at enkelte af de virksomheder, som har været genstand for analysen, har fremført meget voldsomme protester mod offentliggørelse af rapporterne. Fra virksomhedernes side har man fremført, at der i rapporterne er opregnet en række forhold, som de pågældende virksomheder anser for at være fortrolige forretningsoplysninger, som, hvis de blev offentliggjort, væsentligt ville kunne skade de pågældende virksomheders placeringer på markedet. Det er i den forbindelse blevet fremhævet, at ikke mindst udenlandske konkurrenter i rapporterene ville kunne finde yderst værdifulde informationer, som ville forbedre disse virksomheders mulighed for at

iværksætte salgsmetoder her i landet på danske virksomheders bekostning.

I den debat, som de direkte implicerede virksomheders protester har afstedkommet, har der fra brede kredse i samfundet været stor interesse for at deltage i en generel debat om den gældende lovgivning og administrative praksis inden for monopolkontrollen.

I det radikale venstre er vi af den opfattelse, at der faktisk er blevet fremført så vægtige argumenter for behovet for en revision af monopolkontrollen, at dette spørgsmål for os er vigtigere end at medvirke til en offentliggørelse af de to rapporter, hvis oplysninger om priser og rabatter går tilbage til 1982, og som derfor er forældede og måske uden væsentlig betydning for offentligheden. Vi har ikke dermed taget afstand principielt fra en offentliggørelse; hvis der bliver talt om en ændring af monopolloven, kan en offentliggørelse godt være den sidste udvej, som kan bringes i anvendelse.

Jeg skal ikke oprulle de væsentligste argumenter for en revision af monopolkontrollen og administrationen af denne, som er blevet fremført i de sidste måneders debat, men jeg vil gerne fremhæve følgende elementer:

Da folketinget i 1955 vedtog monopolloven, var industriens virksomheder fortsat de stærke i forhold til handelens, og det var de danske industrivirksomheder, der var dominerende, idet importen var forholdsvis beskedent. Det har derfor god mening, at monopolkontrollen dengang primært rettede sig mod industriens virksomheder og i særlig grad mod de dominerende danske virksomheder. Dette mønster var i overensstemmelse med de konkurrence- og styrkemæssige realiteter på markedet.

I de forløbne tredive år er billedet væsentligt ændret: styrkeforholdet mellem industrivirksomhederne og detailledet er generelt vendt som følge af stærke kædedannelser i detailledet; samtidig er det danske marked blevet internationaliseret, og de danske industrivirksomheder er på næsten alle områder oppe imod en stærk konkurrence fra udenlandsk industri.

Monopolloven administreres i dag i høj grad efter markedsforholdene, som de så ud i 1950'erne, hvilket har bevirket, at det i ganske særlig grad har været de danske industrivirksomheder, der fortsat er blevet behandlet og anset som dominerende, uanset at de reelt